

slaaede Ordning, at Kjød, som tilføres i først Tilstand, maa være ledsaget af Bevis for, at det hidrører fra en Slagtning, der har været underkastet en ligesaa fyldestgjørende Kontrol som den, der er foreskrevet for Slagtingen paa Stedet. At det dernæst ubetinget maa forbydes at indføre Levnetsmidler, der ere tilberedte af Kjød, — hvilket nærmest bliver et Forbud mod at indføre Bølser — er en Følge af, at det med Hensyn til disse Levnetsmidler, ved hvis Tilberedelse netop de største Misligheder utvivlsomt have gjort sig gjældende, og som frembyde de største Farer, er praktisk uigienneførligt at tilvejebringe en fyldestgjørende Legitimation for, at de ere tilberedte af kontrolleret Slagtekjød, og Ministeriet har saameget mindre taget i Betænkning at foreslæe denne Konsekvents af Ordningen, som man tror at kunne gaa ud fra, at Tilførselen af disse Levnetsmidler er uden væsentlig Betydning for den første Del af Befolkningen. Noget anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til Tilførselen af Kjød i røget og saltet Stikkelse; ogsaa her turde det være praktisk umuligt at tilvejebringe Bevis for, at det tilførte Kjød, der navnlig tilføres Kjøbstæderne fra Udlandet og fra Jylland, hidrører fra Dyr, der ere slagtede under behørig Tilfyn; men paa den anden Side gaar man ud fra, at disse Levnetsmidler have en saa stor Betydning for den almindelige Forsyning, at et Forbud mod deres Indførelse turde være i høj Grad betænkeligt, og at de heller ikke i Almindelighed frembyde de Farer, som true fra de af Kjød tilberedte Levnetsmidler.

ad III. Strafbestemmelser

Naar Ministeriet i § 6 og følgende har troet at burde foreslæe en Række Strafbestemmelser, — hvorved det er i Overensstemmelse med de nyere Love, som bestæftige sig med Forfalskning af Levnetsmidler, og med Arbejderkommissionen i Indstilling 7 — saa er Grunden hertil ikke den, at almindelig borgerlig Straffelov egentlig kan siges at frembyde nogen væsentlig Lafune, som trænger til Udfyldning. Saavidt man skjønner, frembyde Straffelovens §§ 251, 256, 257 og 278 i Forbindelse med § 290 en Række Bestemmelser, som vistnok ville kunne ramme ethvert foresaldene Tilfælde af Eftergjørelse eller Forfalskning af Næringsmidler. Der er saaledes forsaavidt ikke den samme Anledning til særegne Strafbestemmelser, som i flere andre Lande, at nemlig den almindelige Straffelovgivning i alt Fald efter den Anvendelse, som Praxis giver dens Bestemmelser, ikke er tilstrækkeligt omfattende, thi der er, jfr. de ovenfor under Kjødspørgsmaalet citerede Domme, og den store Mængde Domme i Anledning af Mælkforfalskning, ikke Tvivl om vore Domstoles Stilling i saa Henseende. Ifte bestomindre maa

særlige Strafbestemmelser anses for meget fornødne, og i dem maa søges endog et af de væsentligste Midler til at modarbejde Forfalskningstendenter. I saa Henseende kommer det allerede i nogen Betragtning, at en ny og fylldig Indskærpelse vistnok i og for sig er hensigtsmæssig, navnlig naar den sker i den Form, hvori den i en særlig Lov er naturligt, nemlig under den størst mulige Præcision af de enkelte strafbare Tilfælde, i Stedet for, som i den almindelige Lov naturligt, under den mere abstrakte Formulering, som er en Følge af, at Forbrydelsen opfattes under mere almindelige Synspunkter. Det næste endnu vigtigere Diemed med at optage Strafbestemmelserne er at lade dem undergaa den Forandring, at Fængselsstraf ubetinget bliver Straffen for Eftergjørelse og Forfalskning af Levnetsmidler i svigagtig Hensigt og for Salg af eftergjorte og forfalskede Næringsmidler med Kundskab om deres mislige Beskaffenhed og under Forudsætning af, at Kjøberen ikke er gjort bekendt med samme. Ministeriet troer, at de milde Bødestrafte for den Art af Forhold i og for sig ere anoinale i Forhold til den øvrige Lovgivning, at de ere aldeles ude af Stand til at faa Bugt med en Trafik, der i Reglen kaster en større Indtægt af sig, end Bøden kan oppeie, og at den almindelige Mening nu ogsaa erkjender, at selv mindre Bedragerier af den nævnte Art kræve en Straf, hvis Beskaffenhed viser, at der ikke er Tale om blotte Politiforfeelser, idet den almindelige Mening har indset, at hvor ubetydelig den enkelte Besvigelse end i det foreliggende Tilfælde er, saa er den saa godt som ubetinget kun et Led i en Række af Handlinger, der bringe Overtræderen en ikke ringe Fordel og tilføie Samfundet en betydelig Skade. Herom vidner det ogsaa, at andre Lande, der ligeledes tidligere have kjendt Bødestraf som eneste eller dog alternativ Straf for disse Forseelser, nu gaae over til Fængselsstraf som eneste Straf, jfr. det tydske Riges Udkast § 9, den franske Lov af 27. Mars 1851, det hollandske Udkast til Straffelovbog § 365, Sundhedslovene for Zürich af 4. Oktbr. 1876 § 12. Naar simpelt Fængsel er foreslæet som eneste Straf (dog selvfølgelig med Forbehold af, at Straffelovens almindelige Bestemmelser kunne anvendes paa de Tilfælde, som frembyde det egentlige Bedrageris Kjendemærker) er det ikke, fordi Ministeriet ikke mener, at der i og for sig kunde være Grund til at anvende strengere Straf, men dels har man antaget, at det vilde være naturligt paa denne Maade at danne Overgangen fra en Tilstand, hvor Bødestraf maa siges at være den normale, dels hidrører det fra, at der ellers let fremkommer en altfor stor Modsetning mellem Straffene for Forfalskning af Levnetsmidler og for Forfalsk-